

Vedtagelse vi nu staa overfor, finder jeg ikke Anledning til at gøre mange Bemærkninger. Den økonomiske Situation, hvori vi befinde os, har selvfølgelig sat sit Præg paa den, men jeg tror dog at turde sige, at de Bespærelser, der ere indførte, i intet Tilfælde ville komme til at lamme nogen Virksomhed. Statsmaskineriet vil kunne gaa paa forsvarlig Maade, og der er paa denne Finanslov ligesom paa de tidligere givet store Bevillinger til kulturelle, humane og sociale Formaal. Jeg mener derfor, at det er en Finanslov, som vi kunne være bekendt at vedtage, og jeg vil anbefale, at vi nu endeligt vedtage den.

K. M. Klausen: Forinden vi tage Afsked — jeg tænker for Resten, at det kun er en foreløbig Afsked — med denne Finanslov, kunde jeg ønske at gøre nogle Bemærkninger. Det er en Lov, som delvis har beskæftiget mig daglig nu i halvsjette Maaned, og derfor kunde jeg ønske at udtale mig om, hvorledes Socialdemokratiets Stilling vil være overfor den, naar vi nu gaa til Afstemning.

Denne Finanslov ligner sine Forgængere. Det er en Finanslov med et stort Underskud. Hvor stort dette er, ere vi desværre ikke i Stand til at oplyse, fordi Afstemningerne ere foregaaede saaledes, at Bureauet ikke har kunnet levere os de nøjagtige Tal. Men vi vide alle, at Underskuddet er meget stort. Man kan egentlig sige, at det er en typisk dansk Venstre-Finanslov, idet den har ligesom en Række af sine Forgængere et stort Underskud. Om Aarsagerne til de store Underskud er der Uenighed. Jeg ved, at Regeringen og dens Mænd ville rejse ud i Landet og fortælle, at det er de sociale Love, som bære Skylden for vore sørgelige finansielle Forhold. De ville pege paa de Summer, der ofres til gamle, til syge, til Børnene, til Hospitaler o. s. v. — alle disse Summer, som de have paa rede Haand og kunne udenad —, og sige: Her se I den virkelige Aarsag til, at Danmark er stedt i denne Finansnød. Men jeg vil paa det bestemteste bestride dette, det er ikke rigtigt. Alt det, som man med et fælles Navn kalder sociale Udgifter, er ikke andet end naturlige og nødvendige Driftsudgifter, der maa afholdes i ethvert velordnet Samfund. Ethvert velordnet Samfund maa holdes sundt, det maa holdes oplyst, det maa gøres konkurrencedygtigt overfor Ulandet. Derfor er der ikke noget at slaa af paa ved disse Udgifter, de kunne ikke være mindre, saa-

ledes maa de være. Men der er noget andet, som er den virkelige Skyld, dog, det holde de Herrer ikke af at tale om, det nævne de ikke. Det er, som vi alle vide, vort Forsvarsvæsen. Dette Forsvarsvæsen, som „Jyllandsposten“ for ikke ret lang Tid siden betegnede som Gøgl og Humbug. Her have vi den virkelige Aarsag til, at Danmark er stedt i Finansnød. Naar der, som vi alle vide, i Gaar rullede 105,000 Kr. ud af Statskassen til Militærvæsenet, det samme i Dag, det samme i Morgen, naar mellem Trediedelen og Fjerdedelen af Landets Udgifter anvendes paa den Maade, er det ikke underligt, at Resultatet bliver store Underskud paa Statsregnskabet fra det ene Aar til det andet. Det er det virkelige Forhold. Det er Militærvæsenet, som er Kræftskaden i vort Samfund. Det er det, der lægger Byrden paa Samfundet, som dette ikke er i Stand til at bære.

Vi Socialdemokrater have forsøgt at forbedre denne Finanslov. Blandt andet have vi vedrørende Forsvarsvæsenet foreslaaet en Række Nedsættelser til et Beløb af 5,8 Mill. Kr. Være disse Forslag blevne vedtagne, vilde Balancen være bleven betydelig forbedret. Og paa mange andre Maader have vi søgt at gøre denne Finanslov bedre for Befolkningen. Vi have f. Eks. søgt at højne og hjælpe Erhvervslivet. Vi have saaledes stillet Forslag om at yde 200,000 Kr. som Driftslaan til Husmændene, 50,000 Kr. som Driftslaan til Haandværkere, og nu for nylig stillede vi Forslag om, at Staten skulde udlane 500,000 Kr. til Opførelse af Arbejderboliger. Det var alt sammen Penge, der vilde være komne Erhvervslivet til gode, og det vilde ikke have været en direkte Udgift for Statskassen; thi vi have foreslaaet, at der skulde svares Renter af disse Penge, saa at det Offer, som Statskassen vilde komme til at bringe, vilde være meget ringe i Forhold til den Nytte, disse Penge kunde have gjort, naar de kom ud paa de rette Hænder. Vi have været Modstandere af den gennemførte Sparsommelighedsteori, som Ministeriet har praktiseret. Vi have f. Eks. været bestemte Modstandere af at berøve Kommunerne deres Tilskud paa 1,200,000 Kr., som der foreligger Forslag om i Landstinget. Det vil komme til at svie haardt til alle Kommuner, hvis dette Tilskud tages fra dem. Det vil nødvendigvis medføre, at Kommuneskatterne overalt maa forhøjes, og de ere i Forvejen saa høje, at man stadig hører berettigede Klager derover. Det er derfor ogsaa saare